

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief mei 2021

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org

Geachte lezer, beste donateur,

Het is niet te geloven, maar inmiddels zijn we een jaar verder en zitten we nog steeds midden in de coronapandemie. Wie had dit een jaar geleden durven denken!?! Ook in Peru beheerst corona nog steeds het dagelijkse leven van alle Peruanen. Met dit verschil, dat Peru nog nauwelijks vaccins heeft.

Hierdoor zal het helaas ook dit jaar voor mij nog niet mogelijk zijn om met onze Peruaanse kinderen te gaan werken, om de doodeenvoudige reden dat als ik op dit moment ziek zou worden in Peru er geen bed beschikbaar is in het ziekenhuis, omdat dit vol ligt met coronapatiënten. Wat ben ik dan ook dankbaar voor de huidige Internetmogelijkheden, waardoor ik d.m.v. Skype-, Zoom- en Whatsappvergaderingen toch het Peruaanse team en de kinderen kan steunen en presentaties kan geven!

Het doet ons goed dat we in deze negatieve tijd toch ook veel positiefs meemaken. Graag wil ik in deze nieuwsbrief de mooie resultaten van ons werk met de kinderen met jullie delen.

Veel leesplezier en een warme dank voor jullie belangstelling, Marianne Schepers.

Statiegeldactie AH

In mijn nieuwsbrief van december 2020 deed ik een oproep aan jullie, om met de feestdagen het glas royaal te heffen op het nieuwe jaar en al jullie lege flessen in te leveren bij AH Uden, omdat de opbrengst van de statiegeldbonnen voor Kinderen van de Zon zou zijn. Dit leverde het mooie bedrag op van €.116,20. In totaliteit hebben 144 klanten hun statiegeld bon aan ons geschonken. Het was hartverwarmend dat er zelfs een donateur van buiten Uden een donatie overmaakte met als opmerking: "lege flessen actie". Wat fijn dat er na zoveel tijd eindelijk weer veilig een sponsoractie doorging! Een goed begin...

Voorwoord door Marianne

Lieve donateurs,

Wat had ik in deze nieuwsbrief graag het goede nieuws met jullie gedeeld, dat de coronacrisis inmiddels verleden tijd was! Maar daar ziet het er voorlopig nog niet naar uit. Ik kan dan ook niet voorkomen dat jullie ook in deze nieuwsbrief het woordje corona weer tegen gaan komen, aangezien het een belangrijk deel uitmaakt van ons dagelijkse werk met onze Peruaanse kinderen en gezinnen. Onze gezinnen leven in armoede en hebben een lage sociaaleconomische positie. Door de totale lockdown worden zij hard getroffen en dat maakt hen extra kwetsbaar.

Dankzij Gerdie een kerstcadeautje voor de kinderen.

Armoede heeft grote invloed op het opgroeien, opvoeden, de ontwikkeling en het welbevinden van kinderen. De afwezigheid van steun van anderen, weinig veerkracht en het voortdurend te maken hebben met stress, dragen bij aan het vaker voorkomen van depressieve klachten bij de moeders van onze kinderen, die in langdurige armoede leven. We ervaren dat depressieve moeders moeite hebben met het reguleren van emoties, ze reageren vaker inconsistent en hebben moeite om sensitief te antwoorden op gevoelens van hun kinderen. Dit alles maakt ons werk extra nodig, maar zeker ook extra mooi. Het doet ertoe! Het zijn zware tijden voor goede doelenland, want al onze sponsoractiviteiten gaan al vanaf maart 2020 niet door. Maar tegenover alles wat we niet kunnen, geeft alles wat we wèl kunnen extra veel voldoening! In deze nieuwsbrief wil ik jullie dan ook graag laten meegenieten van al het mooie werk dat we in deze lastige tijd toch hebben kunnen realiseren. Vanaf de eerste dag dat ik ruim 20 jaar geleden naar Peru vertrok is een van de speerpunten van het beleid van Kinderen van de Zon het bieden van Zelfredzaamheid en

Zelfstandigheid, niet alleen aan onze kinderen en de gezinnen, maar ook aan onze projecten.

Zelfredzaamheid en eigen regie van het volk zijn dé elementen die bijdragen aan kwaliteit van leven. Eigen regie is de sleutel in de transitie van afhankelijkheid naar zelfstandigheid. Werken aan zelfredzaamheid krijgt een hogere vlucht als de praktijkkennis wordt gedeeld, want kennis is macht en kennis delen is kracht. De coronatijd heeft ons wederom laten zien dat er, na afronding van de middelbare school, binnen onze vakopleidingen de beste mogelijkheden liggen voor onze leerlingen om zelfredzaam te worden en zelfstandigheid te creëren. Maar hier ligt misschien ook wel de mogelijkheid voor een opvanghuis als Hogar de Cristo om voorzichtig te starten met een eigen bron van inkomsten.

Als we een naaiatelier zouden openen voor de productie van schooluniformen, polo shirts en in deze coronatijd het maken van mondkapjes en beschermerschorten, zouden niet alleen onze leerlingen geld kunnen genereren uit de verkoop van hun producten, maar zou ook Hogar de Cristo kunnen meedelen in de winst. Zoals ook ons opleidingsrestaurant in Ayacucho niet alleen een kokopleiding biedt aan kansarme jongeren, maar ook een bron van inkomsten aan de ONG Mama Alice. En natuurlijk heeft ons opleidingsrestaurant ook veel te lijden van de coronacrisis, maar als je geen risico durft te nemen, kun je ook de kansen niet grijpen wanneer die zich voordoen. Droom groot, start klein en dat is wat we met jullie steun hopen waar te maken, waardoor onze projecten beetje bij beetje minder afhankelijk worden van jullie steun. Zoals jullie in de verhalen van onze teamleden en leerlingen kunnen lezen gaan we ervoor!

Sponsorverkiezing ViaSana

(door Pauke, bestuurslid Kinderen van de Zon)

In oktober 2020 werd ik in ViaSana aan mijn heup geopereerd en dat is natuurlijk best wel een béétje spannend. Maar wat ik toen nog niet wist is, dat het daarna nog véél spannender zou worden, want in januari 2021 werden alle patiënten van ViaSana uitgenodigd om deel te nemen aan een sponsorverkiezing met de kans om een van de drie geldprijzen te winnen. Allereerst mochten we een verhaal indienen om te vertellen voor welk goed doel we ons wilden inzetten en waarom. Dat deden ongeveer 250 patiënten. Vervolgens kregen we de mogelijkheid om zoveel mogelijk stemmen te vergaren en de tien deelnemers met de meeste stemmen gingen door naar de eindronde. In de eindronde bepaalde een jury van ViaSana welk doel in aanmerking kwam voor één van de drie prijzen, te weten: € 2.500,00, €1.000,00 of €.500,00. Als bestuurslid van Stichting Kinderen van de Zon was ik natuurlijk ontzettend blij met deze prachtige, onverwachte kans om zo'n donatie te kunnen verkrijgen.

Daar ViaSana gespecialiseerd is in diagnostiek en behandeling van bewegings – en pijnklachten, met als doel de patiënten kwaliteit van leven terug te geven, wist ik meteen welk belangrijk doel daarbij aansluit en waar ik me voor zou gaan inzetten. Daar ik na mijn heupoperatie weer ‘dansend’ door het leven kan, wilde ik proberen een donatie te bemachtigen voor dans – en bewegingslessen voor de vaak nog jonge seksueel misbruikte, getraumatiseerde en verwaarloosde meisjes van ons opvanghuis Restaurando Esperanza in Arequipa, om hen op weg te helpen om in een nieuwe toekomst te gaan geloven en dat ook zij weer ‘dansend’ door het leven kunnen gaan.

Het werd een hele mooie en ook spannende strijd. Enkele deelnemers wisten in het begin al een hoog aantal stemmen te scoren, dus we haalden alles uit de kast om bij te blijven. Er waren jammer genoeg enkele problemen met de website. Maar het motto “heup doet leven”, dat onder heup-geopereerden leeft, gaf ons de hoop en de moed om ons tot de laatste minuut volop in te zetten om uit alle hoeken en gaten stemmen naar binnen te slepen.

Pauke Rouppe-v.d. Voort

Stichting Kinderen van de Zon

Bij het sluiten van de stemming was het ons uiteindelijk gelukt om met 1.409 stemmen als eerste te eindigen. Wat een prachtige score! Daarna was het, vol spanning, wachten op de beslissing van de jury van Viasana.

Op 23 april jl. kwam het verlossende bericht, dat de jury besloten had ons de eerste prijs van €2.500,00 toe te kennen en brak er luid gejuich los in Uden en in Peru, maar vooral in ons opvanghuis Restaurando Esperanza in Arequipa.

Het is geweldig dat wij met deze mooie donatie de meisjes een jaar lang 2x per week dans – en bewegingslessen kunnen geven van een danslerares, zodat zij hun problemen kunnen loslaten en echt even kind kunnen zijn. Tevens kunnen we van deze donatie traditionele Peruaanse danskleding huren, zodat de meisjes kunnen deelnemen aan danswedstrijden. Tijdens deze dansuitvoeringen leren zij zichzelf presenteren, waardoor ook zij zich gerespecteerd en gezien gaan voelen.

Tenslotte willen we ViaSana hartelijk bedanken voor de organisatie van deze sponsorverkiezing, die voor ons eindigde met een prachtige prijs. Maar onze dank gaat vooral ook uit naar al onze stemmers, die vaak, naast het uitbrengen van hun eigen stem, zich ook ingezet hebben om via hun eigen netwerk nog stemmen te winnen. Dit heeft ervoor gezorgd dat we het hoogste aantal stemmen wisten te vergaren, wat vast en zeker geholpen heeft bij het verkrijgen van de eerste prijs. Echt zó fantastisch, heel heel hartelijk bedankt, Pauke.

Onderstaand deel ik de verhalen van ONG Mama Alice in Ayacucho met jullie.

Persoonlijke corona ervaringen in Ayacucho *(door Profesora Marivel)*

Inmiddels zoeken wij als leerkrachten van ONG Mama Alice al meer dan een jaar onze weg in deze coronapandemie en graag wil ik mijn ervaringen met jullie in Nederland delen. Het is een zwaar jaar geweest, zeker ook omdat 5 familieleden van mij besmet raakten, zoals mijn zus die verpleegkundige is. Het meest trieste vond ik dat zij besmet raakte doordat ze andere familieleden verpleegde, omdat die Covid hadden opgelopen. Zij hielp hen met haar grote hart als verpleegkundige met alles wat ze nodig hadden, omdat er geen plaats in de ziekenhuizen is en er geen betaalbare zuurstofflessen te koop zijn. Dit raakte ons allemaal diep. Het feit dat we niet dichtbij haar konden komen maakte ons bang,

gefrustreerd, machteloos en we vreesden dat ze zou komen te overlijden, zonder dat we iets voor haar konden betekenen. En dat terwijl zij juist zoveel voor ons betekend had! De nachten waren het allerergste, ze kon niet ademen, ze stikte bijna in haar hoest, had veel pijn op de borst, hoge koorts en koude rillingen. Elke nacht waren we ons ervan bewust, dat het ergste kon gebeuren. Wat wilde ik haar graag omhelzen en in mijn armen nemen, om haar mijn zusterlijke warmte te laten voelen! Godzijdank was zij dankzij haar goede gezondheid, optimisme en moed, en mede dankzij het advies van haar collega's, in staat om thuis te herstellen.

Ook de situatie van onze kinderen in de wijk Yanama raakt me erg, want op dezelfde manier verwoest de COVID-quarantaine hun leven, omdat ze niet te eten hebben en geen geld hebben om mondmaskers en hygiëneproducten te kopen. Nog steeds hangen velen uit wanhoop een witte vlag op om steun te krijgen, anderen koken samen met burens een gezamenlijke pan eten van het beetje eten dat elk van hen nog in huis heeft. Vele kleintjes maken één grote! De pijn en de problemen van onze kinderen raken me diep. Ik zie dat ze lijden onder alles wat er met hen gebeurt. Ze zijn nog veel te jong om dit mee te moeten maken, bovenop alle problemen die in hun gezinnen al bestaan, zoals: hun moeder die alleenstaand is en de zorg over zoveel kinderen niet redt; vader zonder werk is komen te zitten door de coronacrisis; kinderen die moeten verkopen op straat om een inkomen te vinden voor het gezin en als ongeschoolde arbeiders helpen bij het maken van adobe/modderblokken voor de bouw. En erger nog, kinderen die door hun ouders in de steek gelaten worden en aan de zorg van hun grootouders worden overgelaten.

Ik merk dat de kinderen van Yanama geborgenheid, liefde en aandacht bij ons zoeken.

Vóór COVID wist elk gezin wat hen dagelijks in huis te doen stond, of het nu ging om het wassen van kleding; het verkopen van kleine dingen op straat of op de markt; het werken als sjouwers of busconducteur; het maken van adobe of welke andere activiteit dan ook die geld in het laatje bracht, om zo hun kinderen eten te kunnen geven. Weer anderen werkten aan de installatie van de water- en rioleringswerkzaamheden die in Yanama waren begonnen en waren ervan overtuigd dat ze voor hun werk elke maand betaald zouden worden. Daarom durfden ze eten op de pof te kopen. Maar de werkzaamheden werden gestaakt en ze bleven achter zonder werk en met een grote schuld. Sindsdien overleven velen door steun van de burens en de hulp die Kinderen van de Zon hen biedt.

Momenteel is de situatie heel kritiek omdat er geen werk is. Men geeft er de voorkeur aan om het werk aan Venezolaanse vluchtelingen te geven, omdat zij veel goedkoper zijn. Op het platteland heerst grote droogte, dus de gewassen groeien niet; en door de coronacrisis in Peru zijn de etenswaren voor de eerste levensbehoeften sterk in prijs gestegen. Met deze zorg moeten de arme gezinnen van Yanama al ruim een jaar zien te (over)leven. Onze gezinnen hebben gebrek aan: voedsel; een gezonde leefomgeving; het hebben van een goede gezondheid; emotioneel welzijn; goede scholing; gebrek aan drinkwater en riolering; en in sommige gevallen het ontbreken van een dak boven hun hoofd. Voor de kinderen is in deze tijd vooral het gebrek aan een televisie, Internet/computer en mobiele telefoons een groot probleem, omdat zij hierdoor de lesprogramma's van de regering niet kunnen

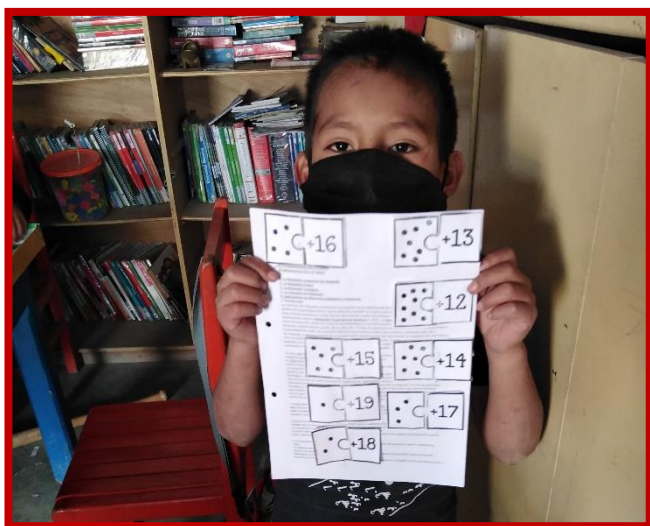
volgen, waardoor kinderen een grote achterstand op school oplopen.

Inmiddels gaan de Peruaanse leerlingen al vanaf maart 2020 niet meer naar school. Meer dan de helft van de openbare scholen in Ayacucho kon de onderwijsprogramma's van de overheid niet delen met hun leerlingen. In 2020 zijn 210.868 Peruaanse leerlingen gestopt met school, waarvan 17.951 Ayacuchaanse leerlingen. De verwachting is dat deze leerlingen ook in 2021 geen onderwijs krijgen. Half maart zijn we weer gestart met het nieuwe schooljaar en een van onze nieuwe individueel onderwijs klantjes zijn de zusjes Jimena en Sulma. Ze kunnen niet lezen en schrijven. Jimena is 8 jaar en zit in groep 2 en Sulma is 11 jaar en zit in groep 3. Deze meisjes wonen met hun moeder, die analfabeet is, en stiefvader in het huis van hun oom. Ze zijn vorig jaar vanuit de jungle naar Ayacucho gekomen en de meisjes hebben al een jaar geen onderwijs gehad. De situatie in dit gezin is moeilijk. Hun stiefvader werkt niet, omdat hij bijna blind is. En de moeder heeft in deze coronatijd geen werk, omdat zij analfabeet is. Ook dit gezin hebben we een mobiele telefoon in bruikleen gegeven, zodat we de kinderen les kunnen geven en begeleiden in het maken van hun huiswerk.

Ondanks dat het zwaar is voor het team om de kinderen dagelijks les te geven met een mobiele telefoon via Whatsapp, zijn we ongelooflijk dankbaar dat wij op deze wijze toch kunnen voorkomen dat de kinderen buiten de onderwijsboot zullen vallen. De directeur van de basisschool in Yanama gaf aan dat door het uitlenen van mobiele telefoons aan de kinderen door Mama Alice het aantal schoolverlaters op onze school beperkt is, in vergelijking met andere

openbare scholen in de sloppenwijken van Ayacucho. Door het beschikbaar stellen van mobiele telefoons konden onze leerkrachten de leerlingen dagelijks les blijven geven. We willen dan ook heel graag op deze wijze de leerlingen blijven steunen, omdat dit veel bijdraagt aan de kwaliteit van het onderwijs. We blijven optimistisch en hopen van harte dat we over enkele maanden, zodra de coronastorm een beetje is gaan liggen, weer dagelijks les mogen gaan geven op ons schooltje in Yanama, want er gaat niets boven het fysiek les geven aan de kinderen. Ik dank jullie hartelijk dat ik mijn verhaal met jullie mocht delen en hoop dat jullie ons blijven steunen, zodat wij de kinderen van Yanama de steun kunnen blijven bieden die ze verdienen. Ik wens jullie een goede gezondheid toe! Marivel.

UEFA Foundation for Children
(door het team van ONG Mama Alice)

Al onze kinderen en de vluchtelingenkinderen uit Venezuela groeien op in extreme armoede en zijn nog nooit op vakantie geweest. Laat staan dat zij ooit meegedaan hebben aan een voetbalkamp. In september 2020 dienden we een aanvraag in bij de UEFA Foundation in Zwitserland voor het FFF CAMP (Futbol, Fun, Friends Camp). Wat waren we blij toen we het bericht kregen dat onze aanvraag was goedgekeurd! In januari 2021 was het zover en liet corona het toe dat we het voetbalkamp konden organiseren. Het had op geen mooier moment kunnen komen, aangezien de kinderen toen al vanaf maart 2020 vanwege het coronavirus thuis opgesloten zaten. Alle leerkrachten van Mama Alice, evenals onze maatschappelijk werkers en de psychologe, begeleidden de kinderen tijdens het voetbalkamp.

Ons plan was om in de maanden januari en februari 8x een voetbalkamp van een week te organiseren, steeds voor een groep van 30 kinderen. Vanwege de coronamaatregelen hadden we de kinderen verdeeld in 3 groepen van 10 kinderen en elk kamp duurde van maandagochtend tot zaterdagmiddag. Het doel was dat we tijdens het voetbalkamp de kinderen niet alleen voetbalvaardigheden zouden leren, maar ook workshops over persoonlijke- en sociale vaardigheden, die hopelijk zullen leiden tot een mooie persoonlijke groei en een positiever zelfbeeld. Een van onze ex-leerlingen, Miguel, is een zeer begenadigd voetballer en we hadden hem de taak gegeven om de kinderen voetbaltrainingen te geven. Het was prachtig om te zien hoe serieus Miguel zijn taak nam en hoe goed hij dit deed!

Tevens gaven we tijdens het voetbalkamp creatieve workshops en workshops over eigenwaarde en zelfvertrouwen; besteedden we aandacht aan een betere persoonlijke hygiëne en aan de corona-preventiemaatregelen; we deden muziekspelletjes, want muziek verbindt en ontspant; we hebben met de kinderen een bezoek gebracht aan de opgravingen van Wari, waar zij konden zien hoe de mensen vóór de Inca's leefden en de Obelisk, het onafhankelijkheidsmonument en museum in Quinua, waardoor zij meer geleerd hebben over hun eigen Peruaanse geschiedenis en cultuur. We organiseerden het kamp op het terrein van ons Opleidingsrestaurant in Quinua, omdat we hier voldoende ruimte hebben om de tenten voor de kinderen op te slaan. Daarbij was het een prachtige ervaring voor onze koksleerlingen om voor zoveel kinderen tegelijk te koken. Alle kinderen konden driemaal daags eten in ons restaurant en er ligt vlakbij een mooi voetbalveld,

dat we hadden afgehuurd. De kinderen kregen eersteklas zorg, die ze nog nooit hadden gehad en genoten van de maaltijden. Het raakte ons diep om te zien hoeveel honger de kinderen het afgelopen jaar hebben geleden, omdat hun ouders door de totale lockdown niet op straat konden werken.

Het werd voor ons team een intensieve, maar heel mooie maand. Door deze activiteit kregen we de kans om de kinderen ook van een andere kant te leren kennen. Wat voelden onze kinderen zich speciaal dat ze werden bediend door onze obers en mochten genieten van de heerlijke maaltijden die werden geserveerd! Een van de meisjes, Ruth Saraí, vroeg de ober wat een flesje cola kost. Toen de ober zei dat dit S/.4,00 soles kost keek ze hem met grote ogen van verontwaardiging aan en zei: "Dat verkoop ik voor S/.2,00 op straat! Waarom vraagt u S/.4,00 soles, terwijl het eigenlijk maar S/.2,00 kost? Dan zou ik dat hier nooit kopen, hoor, want dan koop ik het wel op straat". Alle kinderen om haar heen begonnen smakelijk te lachen en zeiden tegen haar dat dit een restaurant voor toeristen is en dat die met héél veel dollars naar Quinua komen.

Het was voor ons heel mooi om te zien, hoe ieder kind op zijn eigen manier genoot van het kamp. Yosmel, een van onze individueel onderwijs klantjes, kwam naar het kamp met spiksplinternieuwe schoentjes. Vol trots en met een stralend gezicht showde hij zijn schoentjes, met de woorden dat dit de eerste nieuwe schoentjes in zijn hele leven waren en dat hij er heel goed voor ging zorgen dat ze niet vies zouden worden. Ja, en dan heb je een probleem als je komt voetballen en dan ook nog tijdens een week

waarin het vaak en veel regent! Al na de eerste training zagen we hem met tranen in zijn oogjes naar zijn nieuwe schoenen kijken, hij pakte een borstel en schrobde net zolang tot het grootste vuil eraf was. En de rest van de week kwam Yosmel naar alle activiteiten op een paar afgetrapte slippers en zijn nieuwe schoentjes bleven mooi in zijn tas zitten tot het kamp was afgelopen.

Max was degene die het meest van dit kamp geleerd en genoten heeft, aangezien hij vanaf het allereerste moment zonder problemen actief deelnam aan de voetbaltraining. Max is aan een beetje verlamd en ziet heel slecht. Op school isoleren zijn klasgenoten hem vaak uit angst hem pijn te doen vanwege zijn verlamming of omdat ze de stand van zijn ogen eng vinden. Maar hier tijdens het kamp was iedereen gelijk en hij genoot van de workshops en verbroederde zich met de andere kinderen van zijn leeftijd. In het begin wilde hij dat we alles voor hem deden, zoals het openen van de dop van zijn fles, de deksel van zijn zeepdoos, zijn masker opzetten, zijn fruit schillen enz. Maar beetje bij beetje hebben we hem gestimuleerd steeds meer dingen zelf te doen en aan het einde van de week was hij veel onafhankelijker. Dat was mooi om te zien en we willen hem in de toekomst ook tijdens onze lessen blijven motiveren zijn eigen zaakjes op te knappen, zodat hij zich steeds minder afhankelijk gaat opstellen. We hebben genoten van de stralende oogjes van de kinderen, het geluk op hun gezichtjes en om te zien hoe ze het naar hun zin hadden tijdens het sporten. Maar we hebben ons ook tijdens dit kamp gerealiseerd hoe kwetsbaar onze kinderen zijn wat betreft hun emoties en hoeveel vertrouwen ze in ons stellen, in de hoop dat zij het met onze steun wel redden

in dit leven. Het werd voor alle partijen een ervaring om nooit te vergeten. Het was ontzettend jammer dat we na een maand ons kamp moesten opschorten, aangezien in Ayacucho de coronamaatregelen weer werden aangescherpt. Maar gelukkig konden we vanaf begin mei weer nieuwe groepen kinderen laten genieten van het voetbalkamp.

Aan het einde van het kamp waren de kinderen veel ervaringen rijker: ze hadden de moed gehad om deel te nemen en hierdoor meer zelfvertrouwen gekregen; een beter spel- en bal inzicht gekregen en geleerd uitdagingen aan te gaan; ze hebben ervaren hoe het is om te winnen en te verliezen; nieuwe vriendschappen gekregen; zichzelf leren uiten; problemen leren oplossen en fouten durven maken; hulp leren vragen; ze zijn zelfstandiger geworden; tevens is er meer begrip ontstaan tussen de Peruaanse- en Venezolaanse kinderen. Bij het afscheid kreeg ieder kind een deelnamecertificaat en een digitaal fotoboek als een blijvende, trotse herinnering aan hun eerste voetbalkamp en vakantie in hun leven. Elke keer als zij hun certificaat en de foto's zien, zullen ze opnieuw terugdenken aan alles wat ze tijdens dit

kamp hebben geleerd en de nieuwe vriendjes die ze hebben gemaakt. Het werd voor ons allen een onvergetelijke tijd.

Evaluatie koksopleiding 2020-2021 *(door maatschappelijk werkster Zoila)*

Eindelijk is de dag daar dat ook deze groep koksleerlingen hun vakopleiding afsluit. Voor dit leerjaar is de vakopleiding niet alleen voor de leerlingen maar zeker ook voor ons een extra uitdaging geweest vanwege de coronapandemie. We waren vorig jaar net met deze koksopleiding begonnen toen het coronavirus uitbrak en waardoor wij een nieuwe manier van werken en studeren moesten bedenken. Ook voor deze studenten konden we gelukkig dankzij donaties een mobiele telefoon kopen, waardoor onze chef-kok Aleks hen via Whatsapp les kon blijven geven. En ik als maatschappelijk werkster en coördinatrice van de vakopleidingen hen psychosociale steun kon blijven bieden.

Gelukkig hadden onze studenten voldoende motivatie om door te gaan met de lessen. Het zijn jonge mensen met veel talent, die vooruit willen komen in hun leven. Ze hebben grote dromen en ze hebben zich ingespannen, en blijven zich inspannen, om te groeien. We hebben in de loop van het studiejaar een mooie positieve verandering bij hen waargenomen. Hun zelfvertrouwen groeide, ze voelden zich veiliger en begonnen steeds meer vertrouwen te krijgen in hun capaciteiten. En bovenal leerden zij nadenken alvorens een beslissing te nemen. Elke student groeide in zijn/haar eigen tempo; elke leerling had zijn eigen groeiproces. Inmiddels zijn we eraan gewend dat onze studenten als ze aan onze vakopleiding beginnen erg bang zijn om zichzelf te snijden, bang om zichzelf te verbranden en bang om te falen. Dit alles overwinnen ze naarmate de lessen vorderen. Beetje bij beetje krijgen de studenten meer vertrouwen in hun capaciteiten en bij hun afstuderen hanteren zij hun messen als volleerde koks.

In het begin had vooral deze groep leerlingen veel twijfels, maar ze hadden wel de kracht om steeds al hun vragen te stellen. Dat motiveerde ons om hen iedere keer weer verder op weg te helpen. Ze leerden werken als een team, steunden elkaar door dik en dun en realiseerden zich al heel snel dat als een van hen achterop zou raken, of het werk niet

goed of op tijd zou uitvoeren, de hele klas vertraging zou oplopen. Het is geweldig dat op het einde van hun vakopleiding al onze studenten een vaste baan hebben gevonden in restaurants in Ayacucho. De best afgestudeerde leerlingen, Cleydy en Imagery, hebben een baan aangeboden gekregen in ons eigen Opleidingsrestaurant QuinoaQ, net als Lida vorig jaar. De droom van elk van hen is om ooit een eigen restaurant te hebben. Ze weten dat ze nu de kennis hiervoor in huis hebben, maar ze weten ook dat ze zich hiervoor moeten blijven inzetten. Ook hebben zij gezien hoe onze eerder afgestudeerde leerlingen door hun baan zekerheid en een betere toekomst hebben gekregen. Wat ben ik trots op deze jongeren, die op eigen kracht en dankzij jullie steun zover zijn gekomen! We hebben ook deze kokopleiding met een voldaan en trots gevoel afgesloten. Het is prachtig om te zien dat onze studenten er helemaal klaar voor zijn om de uitdaging die voor hen ligt aan te gaan, omdat ze weten dat ze altijd op ons kunnen rekenen.

Daarnaast hebben we een groep moeders van onze kinderen in Yanama de kans op een vakopleiding tot assistent-kok geboden. Een volledige kokopleiding is voor hen geen haalbare kaart, omdat zij niet hele dagen hun kinderen alleen thuis kunnen laten, zeker in deze coronatijd niet. Met grote bewondering hebben we gezien hoe serieus en dankbaar de moeders deze kans met twee handen hebben aangegrepen, hoe punctueel ze waren en hoe trots ze zijn op hun eerste diploma in hun leven. Uit deze groep moeders zullen twee moeders worden gekozen, die stage mogen gaan lopen in ons Opleidingsrestaurant QuinoaQ en voor hun stage gaan zij een kleine financiële stimulans ontvangen.

We vertellen de leerlingen altijd dat we deze vakopleidingen kunnen verzorgen dankzij jullie steun en ze zijn jullie allemaal erg dankbaar. Het is ontzettend jammer, Marianne, dat je het afgelopen jaar niet hier in Peru kon komen werken, want de leerlingen hadden je graag persoonlijk bedankt, omdat zij dankzij deze nieuwe uitdaging weer durven te dromen en zich waardevol voelen. De moeders van Yanama hebben tijdens deze lessen gezien dat je nooit te oud bent om te iets leren, dat zij op hun leeftijd ook zichzelf kunnen uitdagen en hun dromen kunnen realiseren. Het zien van hun trotse gezichten is ook voor mij een grote motivatie om bij elke nieuwe vakopleiding het beste uit mezelf te halen. De meesten van hen zijn niet verder gekomen dan het derde leerjaar van de basisschool. Ze moesten hun dromen opgeven om geld te gaan verdienen voor hun ouders. Ik ben er super trots op dat al onze leerlingen de vakopleiding hebben afgemaakt en dat ik deel heb mogen uitmaken van het creëren en realiseren van hun grote droom, die ook mijn grote droom werd. Graag wil ik onderstaand de reactie van Nick, Erick en Imagery met jullie delen, over wat deze vakopleiding met hen gedaan heeft en hen gebracht heeft.

Ervaring Nick

Ik kom uit een gezin waar sprake is van huiselijk geweld. Mijn vader is heel agressief en al van kleins af aan werd ik mishandeld. Mijn vader bleef maar tegen mij zeggen dat ik een onverantwoordelijke mislukkeling was, omdat ik nooit een studie afmaakte. Zijn woorden lieten littekens achter en uiteindelijk geloofde ik ook echt dat ik een mislukkeling was.

Bij aanvang van de kokopleiding was ik stil, teruggetrokken, verlegen en mijn klasgenoten noemden mij een "jongen van weinig woorden". Ik was bang om mijn mening te uiten, maar ik leerde om het beste van mezelf te geven, ongeacht het resultaat. Ik leerde dat het belangrijkste is om ergens helemaal voor te gaan. Thuis geloofde niemand dat ik de vakopleiding zou afmaken en mijn moeder belde altijd naar profesora Zoila om te vragen of ik de lessen wel had bijgewoond. Het deed me dan ook ontzettend goed toen na afronding van de vakopleiding ik het compliment kreeg dat ik de meest punctuele leerling van onze groep was. Ik was altijd ruim voordat de les begon aanwezig en ik heb geen les gemist.

Pas nu, na mijn afstuderen, realiseer ik me dat, juist doordat mijn vader me altijd alleen maar op mijn fouten wees en door te zeggen dat ik een onverantwoordelijke mislukking was, dit de reden was waarom ik nooit aan iets begon. Ik had veel plannen in mijn hoofd maar ik durfde ze niet uit te voeren, zo bang was ik om te falen en te ontdekken dat mijn vader gelijk had dat ik inderdaad een mislukking ben. Die angst om te falen hield me tegen, verlamde me. En om te voorkomen dat mijn vader gelijk had haakte ik al in het begin van een opleiding af en gaf er de voorkeur aan niets te doen.

Dit jaar leerde ik mijn angsten onder ogen te zien; leerde ik te vechten voor mijn dromen. Het belangrijkste was dat ik het probeerde en dat ik, ongeacht het resultaat, zou weten dat ik mijn best had gedaan. Dat heb ik bij Mama Alice geleerd en vooral ook om niet verlamd te raken van angst om te falen en als ik faalde, het gewoon keer op keer te blijven proberen totdat ik bereikt had wat ik wilde bereiken.

Het is een enorme overwinning voor mij dat ik afgestudeerd ben als een van de beste leerlingen van mijn studiejaar. Ik zit vol plannen en dat motiveert ook mijn klasgenoten. Ik voel me veel zekerder en ben me bewust van de fouten die ik gemaakt heb. Maar ik voel ook dat ik dankzij die fouten gegroeid ben. Ik probeer mijn vader te begrijpen en ik hoop sterker te worden, zodat de woorden van mijn vader mijn leven niet meer zullen beïnvloeden. Nog nooit in mijn leven heb ik me zo goed gevoeld als het afgelopen jaar. Mama Alice voelt als mijn familie en chef-kok Aleks als mijn vader, als een gids, een voorbeeld om te volgen. Ik ben intens dankbaar voor alle steun die Kinderen van de Zon en Mama Alice mij geboden hebben, omdat zij me gesteund hebben op een moment in mijn leven dat ik dit het meest nodig had. Zij hebben me een houvast geboden toen ik voelde dat ik niet meer verder kon en aan het instorten was. Bedankt voor het vertrouwen dat jullie in mij hadden. Ik was zo bang dat men bij het horen van mijn verleden mij zou veroordelen, maar het liep helemaal anders dan ik gedacht had, want ze hielpen me juist om een betere versie van mezelf te worden. Dit gun ik iedereen!

Ervaring Erick

Graag wil ik me aan jullie voorstellen. Mijn naam is Erick en ik woon in een gehuurde kamer. Vanaf mijn 12e jaar woon ik alleen, want mijn ouders zijn gescheiden. Mijn moeder en zus wonen in Lima.

Van jongs af aan werk ik al en ik neem ieder klusje aan wat op mijn pad komt. Als ik al op jonge leeftijd iets geleerd heb dan is het dat als ik niet werk, ik ook niet te eten heb.

Er zijn tijden geweest dat ik veel honger had en niets te eten. Honger lijden sloopt je, omdat je 's nachts geen oog doet, je veel kou lijdt en eigenlijk aan niets anders kunt denken dan aan je lege maag. Deze tijden vergeet ik nooit en die motiveren me om altijd te blijven werken, ik ben liever moe dan dat ik honger lijd. Ik ben enthousiast, eigenwijs en verdedig mezelf altijd meteen als iemand kritiek op me heeft. Dat was tijdens de vakopleiding niet altijd gemakkelijk. Zo kreeg ik bijvoorbeeld ruzie met mijn klasgenootje Cleydy over de verdeling van de tafels. Ik wilde alle tafels bedienen, zodat ik de grootste hoeveelheid fooi kon verdienen, maar zoals het gezegde luidt "die te wijd gaapt, verstuikt de mond". Mijn voortvarendheid ging ten koste van de kwaliteit en efficiëntie van mijn werk. Profesora Zoila sprak me hierop aan en besprak met mij mijn vaardigheden, maar ook de problemen die ik met mijn houding veroorzaakte en de gevolgen daarvan. Ik zie nu dat ik in het begin koppig was en arrogant, maar beetje bij beetje begreep ik dat de feedback die ik kreeg voor mijn eigen bestwil was. Vanaf dat moment begon ik daar rekening mee te houden.

Halverwege de vakopleiding kreeg ik de griep en ben ik dagenlang niet naar de lessen gegaan. Profesora Zoila en chef-kok Aleks kwamen naar mijn kamer om te vragen waarom ik niet naar de opleiding kwam. Ik zei dat ik dacht dat ik besmet was met corona en wilde voorkomen dat ik tijdens de lessen iemand anders zou besmetten. Ze namen me mee naar het ziekenhuis om een coronatest te doen, maar aangezien ik geen koorts had wilden ze me niet helpen. Daarop namen ze me mee naar een kliniek en daar namen ze een test af. Gelukkig was de uitslag negatief en ze gaven me medicijnen mee voor de griep. Op dat moment begon ik spontaan te huilen, want ik was Mama Alice zo

dankbaar voor hun zorgen om mij. Tot die dag had niemand ooit ook maar iets om mij gegeven of zich zorgen gemaakt om mijn welzijn, mijn gezondheid en het overviel me dat zij dat deden terwijl ze niet eens familie van me zijn.

Op dat moment kwam al mijn verdriet van jaren eruit, maar het waren ook tranen van dankbaarheid. Niemand had mij ooit eerder het gevoel gegeven dat ook ik belangrijk ben. Ik voelde me beschermd en Profesora Zoila legde me uit dat vanaf het moment dat ik bij Mama Alice ging studeren, ik deel werd van hun familie, dat ik voor hen als een zoon ben en dat zij altijd zullen proberen mij te begeleiden om als mens te groeien. Vanaf nu voel ik me deel van de Mama Alice familie, want dat is wat zij mij die dag hebben laten zien.

Het is geweldig dat ik bij Mama Alice mensen heb ontmoet die naar mij luisteren en me helpen het beste uit mezelf naar boven te halen. Van kinds af aan ben ik er altijd alleen maar mee bezig geweest dat mensen me aardig zouden vinden en dat ik geaccepteerd zou worden. Iedereen benaderde me altijd alleen maar als ze iets van mij nodig hadden, maar het kwam bij niemand op om te vragen naar mijn gevoelens of gezondheid. Vanaf toen heb ik me opengesteld voor de goede raad van de leerkrachten en leerlingen en geleerd naar mijn eigen gedrag te kijken en om de tips die ik kreeg te proberen in praktijk te brengen. Nu ben ik afgestudeerd en kan ik het werk gaan doen waar mijn hart naar uit gaat en hiermee heb ik mijn honger overwonnen en een nieuw leven gekregen.

Ervaring Imagery

Ondanks dat mijn ouders veel van me houden, heb ik geen gemakkelijke jeugd gehad.

Ik ben de oudste van 6 kinderen. Na het overlijden van zijn broer werd mijn vader depressief en kon hij niet meer werken. Ik was toen ongeveer 12 jaar. Hierdoor konden we de huur van ons huis niet meer betalen en moesten we verhuizen naar een veel kleinere woning met maar twee kamers, die we gebruikten als slaapkamer, woonkamer en keuken. Om de medicijnen van mijn vader te kunnen betalen moest mijn moeder de koelkast en de televisie verkopen. Er waren dagen dat we geen eten hadden en dat was voor mijn broers en zussen erg moeilijk. Niets is erger dan te moeten gaan slapen met een lege maag. Mijn moeder nam elk werk aan dat ze kon krijgen, zoals handvaardigheidsproducten maken voor Mama Alice, de was doen voor mensen, huizen poetsen, elke klus, als het maar geld opleverde voor ons gezin. Dit betekende dat de hele verantwoordelijkheid over al mijn broers en zussen op mijn schouders lag. Mijn jongste zusje was 3 jaar en ik moest voor iedereen voor het ontbijt, de lunch en het avondeten zorgen, ik moest ze allemaal naar school brengen, ze op tijd weer ophalen en huiswerk met hen maken.

Mijn enige toevluchtsoord was Mama Alice. Hier ging ik met mijn broers en zusjes na school naar toe en werden we geholpen met ons huiswerk. Daar kon ik me ontspannen en spelen en dankzij deze steun overleefde ik deze moeilijke jaren. Dit was een van de weinige plekken waar ik me gelukkig voelde. Het voelde als een tweede thuis. In die tijd daalden mijn schoolresultaten en begon ik om te gaan met foute vrienden. School werd een nachtmerrie voor mij en twee jaar op een rij bleef ik zitten op de middelbare school. Steeds vaker spijbelde ik en toen in 2008 mijn liefste nichtje een einde aan haar leven maakte, voelde ik me zo schuldig dat ik er op haar moeilijkste

momenten niet voor haar was, dat ik helemaal niet meer naar school ging. Ik ging met halve dagen werken en de rest van de tijd zorgde ik voor mijn broers en zusjes. Ik studeerde niet meer en begon naar feesten te gaan met vrienden. Mijn moeder begreep niets van mijn gedrag en huilde veel. Nu begrijp ik er niets van hoe ik dit heb kunnen doen, maar toen kon ik niet anders.

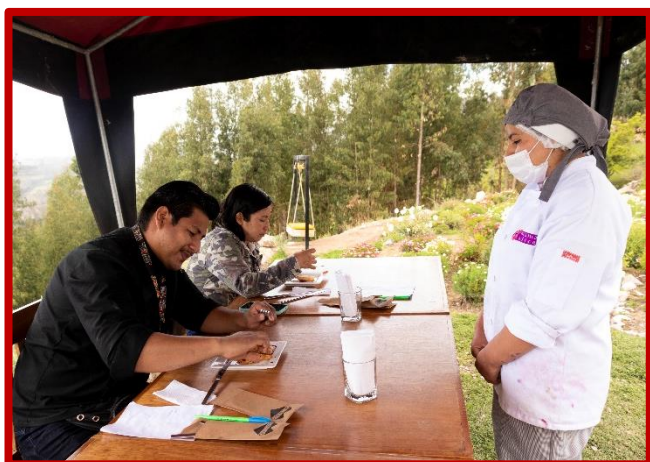
Het jaar daarop veranderde er gelukkig veel. Met de steun van de maatschappelijk werkster van Mama Alice werd ik op een andere school toegelaten en ik wist dat dit mijn laatste kans was. Ik heb alles op alles gezet en heb uiteindelijk mijn middelbare school met goede cijfers afgerond. Vlak daarna raakte ik zwanger, maar hier was ik helemaal nog niet klaar voor. Het moederschap is moeilijk en ik verweet het mijn dochtertje een beetje, omdat het niet mijn bedoeling was geweest om moeder te worden. Toen mijn dochtertje 1 jaar werd liet haar vader ons in de steek. Hij had een andere vrouw en vanaf dat moment vergat hij dat hij een dochter had. Gelukkig hebben mijn moeder en mijn zus me altijd financieel en met de zorg voor mijn dochtertje geholpen.

Vorig jaar kreeg ik de kans van mijn leven om de koksopleiding van Mama Alice te gaan volgen. Ik ben jullie eeuwig dankbaar, omdat jullie mij al van kinds af aan gesteund hebben en zelfs ook nog nu ik volwassen ben. Wat heb ik veel van jullie geleerd! Ondanks dat ik een doorzetter en een krachtig persoon ben, was ik in het begin van de vakopleiding tot kok heel onzeker. Maar naarmate de lessen vorderden durfde ik steeds meer te vragen. Ik bereidde me goed voor op elke les, zorgde dat ik de stof goed had geleerd en merkte dat ik tijdens de praktische lessen graag de leiding nam. Door de praktijklessen leerde ik mijn kwaliteiten kennen. Tijdens de coronatijd kregen we digitaal les en ik zocht net zo lang in huis tot

ik een plekje vond waar ik signaal had. Vaak was dat bij een boom en een steen diende dan als zitplaats, zodat ik toch de lessen kon volgen. Aan het begin van de lessen was ik erg terughoudend, ik wilde de handdoek in de ring gooien, omdat ik dacht dat ik niet zoveel verantwoordelijkheid kon dragen.

Niemand dacht dat ik deze opleiding zou voltooien, zelfs ikzelf niet. Ik heb in mijn leven mijn hoofd vaak gestoten, maakte fouten als dochter en als moeder, ik weet dat ik niet de beste moeder voor mijn dochter ben en toen ik van haar vader scheidde, dacht ik dat het afgelopen zou zijn met mij. Gelukkig heb ik een gouden moeder en ze zette me aan het denken over mijn toekomst. Ze zei dat ik me voor de kosopleiding moest inschrijven en dat ik in het begin twijfels zou hebben, maar dat ik het dan in ieder geval toch geprobeerd had. Ik ben erg trots op mezelf dat ik deze studie zo goed heb afgerond en dat ik nu een baan heb in het Opleidingsrestaurant.

Ik had veel ups en downs in mijn leven, ik heb veel fouten gemaakt, maar ik heb er gelukkig ook

van geleerd. Ik blijf ervoor vechten om een goede moeder te zijn en goed in mijn vak. Ik ben nu een jonge vrouw vol dromen en uitdagingen en ik zal ervoor blijven vechten om mijn dromen te realiseren. Marianne, ik ben ook jou dankbaar dat je op mijn pad bent gekomen en naar me geluisterd hebt. Ik ben je heel dankbaar voor al het werk dat je doet, zodat meer jongeren zoals ik vooruit komen in hun leven. Ik bewonder je en hou van je. Ik heb nu een baan gekregen in het Opleidingsrestaurant QuinoaQ en ben een heel gelukkig mens.

En wat mis ik ook Flor en de kinderen in Arequipa! Onderstaand deel ik de verhalen van onze kinderen in Arequipa met jullie.

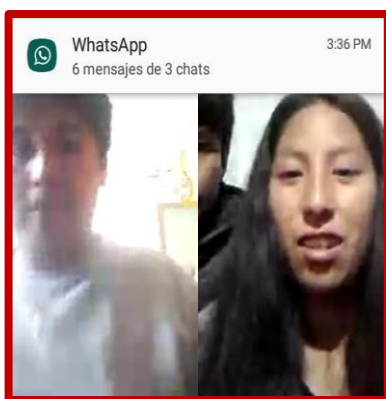
Schoolwedstrijd "Ik bouw mijn museum" *(door Flor, directrice Hogar de Cristo)*

Een mooie cultuur-donatie bood ons de kans om de kinderen en jongeren van ons opvanghuis Hogar de Cristo, door middel van een audiovisueel productieproces, hun persoonlijke zienswijze en creativiteit te ontwikkelen en om met een kritische blik te kijken naar wie ze zijn; hoe ze zich verhouden tot anderen; en hoe zij kunnen deelnemen aan de verschillende culturele, sociale en politieke uitingsmogelijkheden in hun leefomgeving. Het was zeker ook heel mooi dat, ondanks dat de kinderen al maanden door corona niet naar ons opvanghuis konden komen, dit digitale project wel door kon gaan.

Het Peruaanse Comité van de Internationale Raad van Musea en de sponsor Cerro Verde, die de schoolwedstrijd "Ik bouw mijn museum" organiseerden, besloten deze wedstrijd de naam "Luis Repetto Málaga" te geven. Dit ter nagedachtenis aan de onlangs overleden museoloog en cultureel manager Luis Repetto Málaga, die liefkozend Lord of Musea werd genoemd en aan wie we de bescherming en verspreiding van ons erfgoed te danken hebben. Samen met andere scholen namen onze kinderen deel aan deze schoolwedstrijd. In hun korte films halen zij herinneringen op aan hun gezin door middel van hun persoonlijke bezittingen. Elke leerling koos in huis voorwerpen uit, die voor hen belangrijke herinneringen zijn aan hun leven en aan de geschiedenis van hun gezin. Op deze wijze presenteerde elk huis zich als een levend museum en elke gezinsgeschiedenis als een uniek en

waardevol verhaal dat bewaard moet blijven. Daarom moesten de kinderen zich in hun werk vooral richten op de vereiste doelen van de wedstrijd, zoals: in hun museum moesten verschillende indrukken van de huizen van de kinderen voorkomen; de kinderen zelf moesten in hun eigen woorden de verbale rondleiding in hun museum geven; en tenslotte is het werk zelf de ondersteunende video. En de kinderen moesten een onderdeel zijn in het museumverhaal en in het verhaal over hun familiegeschiedenis. Het is belangrijk om aan te geven dat al deze video's zijn opgenomen door de jongens en meisjes zelf, in hun eigen huizen, met de steun van hun familieleden en met de mobiele telefoons die Hogar de Cristo hen ter beschikking heeft gesteld.

We hebben deze lessen gegeven aan een groep van 15 meisjes en jongens tussen de 10 en de 15 jaar. Deze donatie had op geen mooier moment kunnen komen, aangezien onze kinderen toen al bijna een jaar vanwege de coronapandemie thuis zaten. De wijken waar onze kinderen wonen zijn hermetisch afgesloten van de buitenwereld, omdat er geen water en riolering is en hierdoor het volk nog grotere kans loopt op besmetting. Onze kinderen krijgen vanuit de overheid geen onderwijs, ook niet digitaal, aangezien ze thuis geen internet en computer hebben. Hierdoor volgen 14.484 leerlingen in Arequipa al ruim een jaar geen onderwijs. Al meteen in maart 2020, bij uitbraak van het coronavirus, hebben we mobiele telefoons ingezameld, zodat wij de kinderen van ons opvanghuis via Whatsapp dagelijks les konden geven. Die kwamen nu extra goed van pas, want op deze wijze konden de kinderen toch deelnemen aan dit prachtige creatieve project. Voor de ontwikkeling van de bijeenkomsten werd een WhatsApp-groep aangemaakt. De eerste maand leert de docent, Edward Ybarra Murguía, de kinderen de geschiedenis en taal van de film kennen. Hiervoor hebben de leerlingen met Chinese schaduw oefeningen gewerkt, figuren gemaakt van karton en ook schaduwtheaters met

zelfgemaakte materialen. En daarmee maakten ze korte filmpjes, geïnspireerd op kinderverhalen of anekdotes uit hun dagelijkse leven. En toen was het tijd voor het grote werk, het ontwikkelen van het Gezinsmuseum. Het was werkelijk geweldig, dat na enkele korte aanwijzingen elke leerling erin slaagde om zelfstandig en op eigen kracht hun eigen korte film te maken. Hiermee toonden zij aan perfect alleen in staat te zijn om met weinig middelen een audiovisuele productie te maken. Deze korte films stuurden we naar de schoolwedstrijd.

Eindelijk was het moment daar dat de resultaten van de winnaars bekend werden gemaakt. Nooit hadden we durven dromen dat van alle scholen die deelnamen juist twee van onze leerlingen, José Daniel en Mary Cielo, in de jeugd categorie de hoofdprijs zouden winnen. De jury gaf aan dat zij de winnaars waren, omdat ze aan de doelstellingen van de wedstrijd voldeden. Ze hadden aangetoond dat een museum niet alleen over de geschiedenis van een land of een plaats gaat, maar dat je ook over een museum kunt praten als het over onze eigen geschiedenis gaat. Bovendien was een van de doelstellingen van de wedstrijd om de eenheid van het gezin en gezinsparticipatie te bevorderen. Zoals te zien is in hun filmpjes hebben deze kinderen dit doel bereikt: de gezinnen hebben als gezin deelgenomen en in de presentatie laten José Daniel en Mary Cielo het belang zien van wat we van onze voorouders hebben geleerd, waar we vandaan komen en hoe ook objecten deel uitmaken van onze geschiedenis en onze ervaringen.

De eerste prijs werd gewonnen door José Daniel; hij won een laptop en een stopwatch. En de

tweede prijs werd gewonnen door Mary Cielo, zij ontving een fiets als prijs. Wat waren de kinderen trots op en blij met hun prijs! En wij niet minder! De dag na de prijsuitreiking organiseerden we in ons opvanghuis een feestelijk samenzijn voor de beide leerlingen en de gezinnen, waarop ze hun diploma's en hun prijzen in ontvangst konden nemen. Dit werd een dag met een gouden randje!

Toch liep de dag iets minder mooi af dan hij was begonnen. Nog geen half uur nadat de kinderen en de gezinnen naar huis waren gegaan, kreeg onze maatschappelijk werkster Lupe een telefoontje van Mary Cielo's moeder. Zij vertelde haar dat zojuist de fiets die haar dochtertje had gewonnen door een jongeman was gestolen. Hij had de fiets uit haar handjes gerukt en was hard weggereden. De moeder ging meteen aangifte doen bij de politie en samen met Lupe in de buurt rondvragen of iemand iets had zien gebeuren, maar helaas had niemand iets gezien. Om Mary Cielo te steunen plaatste Hogar de Cristo onmiddellijk een bericht over de diefstal van de fiets op de Facebookpagina van het opvanghuis. Er kwamen berichten binnen dat de fiets op verschillende plaatsen was gezien, maar zoals verwacht werd er niets teruggevonden.

De mensen hadden zo met Mary Cielo te doen, dat ze op eigen initiatief kleine donaties begonnen te geven om zo geld bij elkaar te vergaren om een nieuwe fiets voor Mary Cielo te kopen. Na een week hadden we voldoende geld om een nieuwe fiets voor Mary Cielo te kopen. Helemaal gelukkig ging het team van Hogar de Cristo de nieuwe fiets naar het huis van Mary Cielo brengen. Toen we haar de nieuwe fiets overhandigden kon ze geen woord uitbrengen en rolden de tranen van geluk over haar gezichtje. Gelukkig werden, dankzij de hulp van veel

mensen, het werk en de inspanningen van Mary Cielo opnieuw beloond.

Vol trots deel ik onderstaand de link van de website van Hogar de Cristo met jullie. Als jullie op deze link klikken kom je op de pagina van “Ik bouw mijn museum”. Als je een beetje naar beneden scrolt, tref je 4 filmpjes aan van de deelnemers van Hogar de Cristo.

- Het vierde filmpje, Concurso escolar “Yo armo mi museo” 2020, is van José Daniel, waarmee hij de eerste prijs won.
- Het tweede filmpje is van Mary Cielo, waarmee zij de tweede prijs won.

<https://hogardecristo-arequipa.org/yo-armo-mi-museo-2020/>

Door middel van het maken van hun eigen thuismuseum hebben wij onze kinderen een podium geboden om zichzelf en hun gezin te presenteren, om trots te zijn op wie ze zijn en waar ze vandaag komen. Dit soort workshops zal zeker ook bijdragen aan het stimuleren van de belangstelling van de kinderen voor nieuwe technologische middelen. Een belangstelling die in de toekomst niet alleen een bijdrage zal leveren aan hun eigen leven, maar ook aan onze samenleving en aan het land. Zodra corona het toestaat zullen hun producties worden tentoongesteld aan hun leeftijdsgenoten en ook in een culturele ruimte voor het grote publiek, wat hun zelfvertrouwen en eigenwaarde zal vergroten.

Bericht op het Whatsapp account van Darwin

Vandaag is het niet zomaar een willekeurige dag voor de vrienden van Hogar de Cristo. Vandaag is de dag waarop we ons laatste uitstapje naar de zee herinneren in maart 2020. Toen alles nog normaal was, vóór de pandemie. Uiteindelijk werd dat, zonder dat we het wisten, ons laatste samenzijn

van Hogar de Cristo. En we hielden prachtige herinneringen en grappige verhalen over aan die dagen aan de zee, warme herinneringen die zich hopelijk zo snel mogelijk weer gaan herhalen als dit alles voorbij is. Ik wil deze herinneringen aan ons uitje naar de zee en aan de schitterende dorpjes Mejía-Isla en Mollendo delen met al mijn lieve vrienden, die ik mis en zo graag mag en waarmee ik kan lachen en huilen. De meest mooie herinnering voor mij is de eerste avond, dat we allemaal aan het strand zaten. De zee was ruig en de golven hoog. Ik zat met mijn vrienden op het strand bij een kampvuur en ik probeerde op een gitaar een lied te spelen. Stellen jullie je dit moment eens voor, hoe we allemaal samen in het donker van de avond, in het licht van het vuur, bij het geluid van de zee en onze gitaarmusiek samen één waar. Het was magisch en wat mis ik die momenten! En laat in de avond gingen we, na een lange dag van zon, zand en zee, geroosterd naar bed en brachten we onze eerste nacht door in ons onderkomen in Mejía, om uit te rusten van een schitterende dag. De tweede dag herinner ik me niet precies meer wat we gedaan hebben, maar ik weet nog wel dat we een mooie groepsfoto hebben gemaakt.

Een waardevolle herinnering aan een waardevolle tijd samen met mijn vrienden van Hogar de Cristo. En de derde dag was het helaas weer tijd om naar huis te gaan. En nu ons uitje naar de zee vandaag een jaar geleden is wil ik een speciaal iemand groeten, iemand die ons begeleidde tijdens onze mini-vakantie; een persoon die tijdens deze vakantie samen met het team en de kinderen voor ons zorgde en voor ons kookte: Señora Hilda Chura, moeder van onze grote vriend en klasgenoot bij Hogar de Cristo, Randal. Helaas overleed Señora Hilda een half jaar

geleden ten gevolge van corona. We herdenken haar vanwege haar onaflaatbare steun, haar grote hart en medemenselijkheid. Señora Hilda: gracias!

Zomer in Mejía (door Randal)

Mijn naam is Randal Flores Chura en op het Whatsapp account van Darwin las ik zijn mooie woorden over mijn moeder, die een half jaar geleden aan corona overleed. Door de mooie herinneringen van Darwin kwamen ook bij mij heel mooie herinneringen naar boven en om mijn laatste uitstapje met mijn moeder nooit te vergeten heb ik hierover dit verslagje geschreven. Een paar maanden geleden heb ik me aan jullie voorgesteld en daarom wil ik ook deze mooie herinnering met jullie delen.

Elk jaar gaat het team van Hogar de Cristo met de kinderen van het opvanghuis 3 dagen naar het strand in Mejía. Vlak voor de uitbraak van het coronavirus in 2020 was het weer zover, het uitje van het jaar en voor mijn moeder, Hilda Flores, ook het laatste uitje van haar leven. Mijn laatste uitje samen met haar. Mijn moeder ging met ons mee om voor alle kinderen te koken, samen met de moeder van Samira, Sra. Rosa. Ik moet heel eerlijk bekennen, dat de dagen aan het schitterende strand van Mejía de mooiste dagen van mijn leven waren. We verbleven in een comfortabel huis, dat de Jezuiten aan ons ter beschikking hadden gesteld. Ik deelde een kamer samen met mijn vrienden Darwin, Carlos en Roy, het eten was er super lekker en we konden altijd om nog wat meer eten en fruit vragen. Wat hadden we allemaal een grote honger! Dit kwam denk ik door de warmte en door de zee.

Het was geweldig dat het strand waarop we speelden en luierden erg schoon was, zodat we daar zonder problemen konden genieten.

Ik heb prachtige herinneringen aan die dagen op het strand en aan de zee. Het water was in het begin als we erin gingen erg koud, maar beetje bij beetje begon mijn lichaam te wennen aan de watertemperatuur. En daarbij was het koude water ook erg aangenaam vanwege de hitte aan de kust. De golven waren niet erg hoog en we konden hierin heerlijk spelen. Wel moesten we altijd heel dicht bij de kust blijven, want de strandwachten hadden ons bij aankomst verteld, dat we niet dieper het water in mochten gaan dan tot ons middel. Als we toch dieper de zee in gingen, of als de zee ons een beetje meesleurde als we aan het spelen waren, dan bliezen ze op hun fluitjes om ons te waarschuwen dat we weer terug moesten komen.

Iedere dag was het mijn taak, samen met de andere jongeren, om de parasols naar het strand te brengen en ze in elkaar te zetten, zodat we ons niet zouden verbranden. En 's middags moesten we ze weer afbreken en terugbrengen naar het huis waar we verbleven. Ik had mijn gitaar meegenomen en samen met Carlos en Darwin oefenden we 's avonds bij het kampvuur en maakten we muziek. Op de avonden dat ook de vrijwilligers bij het kampvuur zaten schaamden we ons en durfden we niet te spelen. De Koreaanse vrijwilliger die met ons was meegegaan speelde heel goed gitaar en ook een van de meisjes. Maar ik moet eerlijk bekennen dat, ondanks dat iedereen ons aanmoedigde, we niet in het bijzijn van iedereen durfden te spelen.

Ik zag dat deze vakantie aan zee niet alleen een geweldige ervaring voor mij was, maar dat ik

dezelfde emotie ook op de gezichten van alle andere kinderen zag als we naar het strand gingen. De lol van alle jongeren om hier samen te zijn maakte deze dagen tot heel bijzondere dagen. Ik heb mezelf tenminste ontzettend goed vermaakt en heb veel plezier gehad. Het waren dagen dat niemand in het Internetcafé achter een computer zat en de waarheid is, dat we ons zo goed vermaakten dat we hieraan zelfs niet dachten.

Ik bedank iedereen die deze prachtige dagen mogelijk heeft gemaakt op het prachtige strand van Mejía. Maar vooral dank ik mijn lieve moeder voor het lekkere eten dat ze die dagen voor mij en alle kinderen gekookt heeft. Nooit heb ik een vader in mijn leven gemist, maar, mama, wat mis ik jou! Een omhelzing, Randal.

Naaiopleiding leerlingen Hogar de Cristo (door naaierares Ana)

Graag wil ik me in deze nieuwsbrief aan jullie voorstellen. Mijn naam is Ana Lima de Tejada en ik ben geboren en getogen in Arequipa. Ik heb 7 broers en zussen en na mijn middelbare school wist ik dat ik niets liever wilde dan een opleiding volgen tot naaierares. Na mijn opleiding ben ik begonnen met les geven in het maken van kleding en patroontekenen en het geven van quilt-workshops in mijn eigen atelier. Ook heb ik vanuit de Gemeente vele jaren naailessen gegeven aan kansarme moeders. Ik doe mijn werk met hart en ziel en het maakt me heel trots dat mijn leerlingen, door het zien van mijn doorzettingsvermogen en toewijding, zich ook gaan inzetten voor een betere toekomst.

Wat ik de afgelopen 10 jaar vooral heb ervaren, is dat het me veel voldoening geeft om mijn kennis over te dragen aan leerlingen, te zien dat ze

dankbaar zijn voor alles wat ik hen leer en het maakt me heel trots dat velen hun eigen bedrijf zijn begonnen en hierdoor vooruit komen in hun leven. Maar net als voor de toekomst van de kansarme jongeren en moeders in Arequipa, is het ook voor mijzelf belangrijk om een bron van inkomsten te hebben. Daarom ben ik ontzettend dankbaar dat Kinderen van de Zon mij de kans heeft geboden om naailessen te geven aan de leerlingen van Hogar de Cristo en om deze jongeren te leren kennen, want hierdoor leer ook ik iedere dag weer iets nieuws. En dankzij Marianne ben ik ook in contact gekomen met de meisjes van Restaurando Esperanza, waar ik nu ook les aan geef. Wat ik vooral tijdens mijn werk heb geleerd is het hebben van een goede interactie met de leerlingen, dat ze allemaal verschillend zijn en dat hun problemen vaak een belemmering zijn om vorderingen te maken. De meesten van hen hebben hechtingsproblemen, gebrek aan eigenwaarde en zelfvertrouwen en ik probeer hen te motiveren en de kracht en zekerheid te geven om hun vakopleiding te voltooien en een eigen bedrijf te starten. Hierdoor groeien niet alleen mijn leerlingen, maar ook ik als mens.

Mijn persoonlijk streven is altijd dat de leerlingen op een positieve wijze hun vakopleiding afronden en dat ze zelf een poloshirt of een jasje kunnen maken. En na hun vakopleiding hoop ik altijd dat het hen lukt om een eigen naaiatelier te starten of dat ze voldoende geld gespaard krijgen om een naaimachine te kopen. Daar word ik heel gelukkig van. Ik ben blij als ik zie dat een leerling erin slaagt een kledingstuk te maken; als ze glimlachen en zeggen dat ze het kunnen; als ik zie dat ze elkaar helpen; als ik hoor dat ze meer willen leren; als ze me bedanken en ik zie dat wat ze hebben geleerd een steun voor hen is; en als ze me

bellen om advies te vragen, want dan weet ik dat ze vooruit willen in dit leven. Ik weet dat het voor velen moeilijk is en dat ze voor het volgen van de vakopleiding offers zullen moeten brengen en zich dubbel moeten inspannen, maar ik weet zeker dat het hen zal lukken, want waar een wil is, is een weg.

Het mooiste zou zijn als de deelnemende vrouwen en mannen naast hun vakopleiding ook een alternatieve bron van inkomsten zouden hebben voor hun gezin, want dan is het voor hen gemakkelijker om de opleiding af te maken. Ook vind ik het belangrijk dat de vrouwen financieel gezien niet afhankelijk zijn van hun man, want als ze hun eigen inkomen kunnen genereren hoeven zij ook geen enkele vorm van misbruik van hun man meer te accepteren. Als ik dit met mijn lessen weet te bereiken, en als ik zie dat hierdoor hun levenspad ten positieve verandert, ben ik meer dan tevreden. Wat zou ik graag mijn ervaringen met iedereen willen delen, maar helaas ontbreekt mij daarvoor de technologie. Daarom ben ik zo blij dat ik via de nieuwsbrief van Marianne jullie kan laten weten dat we heel volhardende leerlingen hebben, dat het hen veel kruim en energie kost, maar dat ze dankzij jullie steun hun doel bereiken. Onlangs vroeg iemand aan mij of ik zou stoppen met lesgeven als ik een grote som geld zou winnen. En ik zei uit de grond van mijn hart: “Nee, voor geen geld van de wereld zou ik stoppen met lesgeven, want op 57-jarige leeftijd zit ik nog vol plannen en zie ik dat ik nog steeds iets kan bijdragen aan het leven van elk van hen”.

Ik weet dat enerzijds geld belangrijk is, maar anderzijds weet ik ook dat met de huidige coronaproblematiek ons leven wordt achtervolgd door de dood en dat we geen geld kunnen

meenemen als we sterven. Maar wat ik wel kan meenemen in mijn hart als ik overlijd is, dat ik een bijdrage heb kunnen leveren aan het welzijn van deze jongeren, moeders en hun gezinnen, dat ik hierdoor hun hart geraakt heb en hun dankbaarheid maakt ook mij heel dankbaar.

Ervaring naaiopleiding Ludwig

Ik ben geboren op 3 februari 1996 in de stad Arequipa en ik heb 4 broers en zussen. Al van kleins af aan was ik gek op voetballen en mijn jeugd bestond dan ook uit voetballen en naar school gaan. Toen ik op mijn 17e mijn middelbare school afrondde ben ik voor 2 jaar naar Lima gegaan. Ik ging daar bij mijn oom wonen. Hij had een timmerbedrijfje en ik hielp hem bij het timmerwerk. Ik leerde veel dingen over timmeren, vernissen, spijkers inslaan en het monteren van kasten en planken. Ze betaalden me een zakcentje en met dit geld kon ik mijn moeder helpen. Later ging ik bij een busbedrijf werken en werd ik las-assistent. Maar na 6 maanden moest ik hier helaas mee stoppen, omdat het al een tijdje niet goed met mij ging.

Tot mijn 12e ben ik misbruikt en sindsdien is mijn hele leven veranderd. Vanaf mijn 17e jaar ging het bergafwaarts met mij. Ik ontwikkelde een sociale angststoornis en ik voelde me emotioneel heel slecht. Ik verloor hierdoor veel kansen in mijn leven, want ik heb mezelf bijna 5 jaar geïsoleerd en opgesloten in ons huis. Ik had een schoolbeurs gekregen vanwege de slechte financiële situatie bij ons thuis, maar door mijn angststoornis verloor ik deze kans. Enerzijds wist ik dat het niet mijn eigen schuld was, maar anderzijds voelde ik me soms toch schuldig. Vanwege de coronacrisis verloor mijn moeder

een jaar geleden haar werk. Hierdoor kon zij mijn medicijnen niet meer betalen en kon ze met mij niet meer op controle bij de psychiater. Gelukkig bracht mijn moeder me naar Hogar de Cristo en daar kreeg ik de steun die ik hard nodig had. De directrice Flor regelde voor mij de steun van een psycholoog en gaf me de kans om aan de naaiopleiding deel te nemen. Van mijn verdiensten tijdens de naaiopleiding kan ik mijn medicijnen weer betalen. Tot op de dag van vandaag neem ik pillen, die me goed helpen en deze moet ik de rest van mijn leven blijven slikken. Ik ben mijn angst kwijtgeraakt en beetje bij beetje begin ik mijn innerlijke pijn los te laten en word ik weer de Ludwig, die ik voor het misbruik was.

Het is geweldig dat Hogar de Cristo mij de kans heeft geboden om nieuwe dingen te leren, zeker in deze moeilijke coronatijd. Deze steun doet me erg goed en ik voel me nu veel beter dan voorheen. Mijn leven heeft weer een doel gekregen, ik heb vrede in en met mezelf, er is structuur in mijn leven en dankzij deze vakopleiding kan ik straks mijn moeder helpen met de kosten voor het levensonderhoud van ons gezin. Daarnaast biedt deze vakopleiding mij de kans dat ik weer contact heb met mensen en dat ik eindelijk weer activiteiten kan ontwikkelen zonder de steun van mijn moeder.

Hierdoor voel ik me gelukkig weer een zelfstandig mens. Voor het eerst sinds jaren voel ik dat ik weer vooruit kom in mijn leven en ik dank u dan ook uit de grond van mijn hart dat ik dankzij uw steun door deze vakopleiding een betere toekomst krijg. Een warme groet en God zegene u, Ludwig.

Een zelfgemaakte creatie van Ludwig.

Slotwoord door Marianne

Helaas heeft corona niet alleen grote gevolgen voor het onderwijs van de kinderen, maar ook voor hun gezondheid. Vanwege corona zijn de scholen al meer dan een jaar gesloten en dit betekent dat de kinderen hierdoor ook hun middagmaal op school moeten missen. Voor veel kinderen is dat de enige maaltijd per dag. Dat is normaal gesproken voor veel ouders en kinderen een goede stok achter de deur om ervoor te zorgen dat kinderen naar school gaan en voeding krijgen. Dat de scholen al zolang zijn gesloten leidt tot een verslechterde voedselsituatie voor onze kinderen. Daarbij zie je bij elke ramp dat als kinderen niet naar school gaan ze in allerlei andere problemen belanden, van kinderarbeid tot tienerzwangerschappen en meisjes die niet meer teruggaan naar school. We zien ook dat hun ouders, die al balanceren op de rand van hun bestaan, nu nog zwaarder in de problemen komen. Om ervoor te zorgen dat mensen in deze lastige tijden toch genoeg te eten hebben, geven we in Ayacucho en Arequipa eten aan de gezinnen waar de nood het hoogst is. Maar ook water is een groot probleem in de wijken waar Kinderen van de Zon werkt. In de wijk Yanama leefden alle bewoners van het water uit de sloot die door de wijk liep. In die sloot deden zij de was, maar ze gebruikten dit water ook om zichzelf te wassen en te koken. Aan het begin van de coronacrisis, maart 2020, besloot de Gemeente deze sloot te dempen, omdat het vervuilde water zeker in deze coronatijd nog gevaarlijker voor de gezondheid van het volk zou zijn dan het al was. De burgemeester beloofde waterleiding en riolering aan te leggen in de wijk. Maar tot op de dag van vandaag is dit niet gebeurd en is het hebben van water alleen weggelegd voor degenen die geld hebben om een tank water te kopen in de stad. We willen onze gezinnen gaan

steunen om een vuist te maken tegen de Gemeente, want hoe triest het ook is, het is financieel gezien helaas onmogelijk voor Kinderen van de Zon om al deze gezinnen dagelijks van water te blijven voorzien. Dankzij jullie donaties kunnen wij onze gezinnen een hart onder de riem steken en laten we hen zien dat zij niet alleen staan. Graag wil ik jullie hiervoor intens bedanken en ik wens jullie een zonnige zomer.

Een zonnige groet, Marianne.

De meisjes van Restaurando Esperanza zijn dolgelukkig!

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

**Ten name van
Stichting Kinderen van de Zon,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.**

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie: www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u een fijne zomer.

Marianne Schepers-van Weert.